

BLAESSTRAAT / RUE BLAES

INTRO

De opnames zouden gebeuren in de omgeving van het Vossenplein, de Blaestraat en de Hoogstraat. En de Marollen natuurlijk. Maar die filmrol was me helemaal niet 'op het lijf' geschreven. Ik diende er asjeblief 30 kilogram voor aan te komen. Dat deed ik, zelfsubsiërend. Want ik had die rol heel graag gehad. Cheeseburgers. Milkshakes. Viandellen van de frietkeet. De hele gefrituurde mikmak. Mijn adem stonk naar twee zeer warme maaltijden per dag. Toen alles in kannen en kruiken was, overleed de producent. Ik werd bedankt voor de rol en de filmplannen werden in de lade gestopt. Cut en fuck!

Mijn kijkcijfers (zo die al hadden bestaan) hadden dus een noodlanding gemaakt. Ik pakte mijn zwarte doos, maakte mijn rekeningen en ging in een lokaal verdoofde straat wonen in de omgeving van het Zuidstation. Wanneer iemand aanbelde, zei ik: 'Je bent niet welgekomen, je bent gewoon gekomen'. Waarop hij gewoonlijk weer zijns weegs ging, terwijl ik van tussen mijn besmukte gordijnen naar zijn rug als een vraagteken staarde. Het lag nooit in mijn bedoeling te kwetsen. Ik wou alleen met rust gelaten worden. Ik moest bekomen van een behepthed met Oscars, pellicule en montagekamers.

In die straat onder lokale verdoving kwam ik andere vrijwillige bannelingen tegen. Ik vermijd met opzet het werkwoord 'ontmoeten', want het verplichtende 'moeten' zit erin. Niets hoefde nog. We vaardigden een embargo uit op leedvermaak omtrent elkaars lot, herinneringen, vrolijkheid, gezelligheid en verdere afspraken. Gestraalde schrijvers, gebuisde zakenmensen, verzwegen dichters, onontdekte acteurs, ouder geworden tv-coryfeetjes. Sommigen hadden een hond. Ik niet. Zo'n hond was de vleesgeworden desillusie op vier poten, in weer en wind voortgetrokken door een loser aan een lijn. Zelfs zonder hond waadde ik niet mijmerend door stadslandschappen en parken, hopen op een renaissance van mijn ziel. Ik had mezelf levend begraven in een olijvenbuurt van Brussel en voelde me daar niet goed en niet slecht bij. Ik voelde niets. Dagen en nachten raasden als sneltreinen voorbij, terwijl elke minuut die de klok vermaalde een slak was die over glasscherven kroop. Mijn grootste daad van bevestiging bestond erin elke week de zeven velletjes van de kalender ineens af te pellen. Op de achterkant stonden debiele moppen die ik elke week trouw als een hond aan een medebanneling bezorgde. Zijn doel in het leven was die te lezen. Op mijn televisiescherm verzamelde zich meer stof dan er as was in de urne van mijn moeder. Ik kon zelfs de moed niet opbrengen even mijn sigaret-

tenrook diep te inhaleren en er een kijkgat in te blazen. Bij zeldzame contacten met de postbode gedroeg ik me als een ongelikte beer.

Een paar keer per week opende ik in café Rhodesië in de Voorlopig Bewindstraat mijn schedel om er mijn hersenen in een bad van alcohol te verzuipen. Daar gaven de bannelingen elkaar lik op stuk door alsmaar verse rondjes te vragen, totdat niemand nog een rooie duit had. Dat was het enige waar geen embargo op rustte. Ondertussen, raar maar waar, stopte ik met roken. Ik kon het niet meer betalen.

Voor de rest valt er verschrikkelijk veel te melden. Maar waar begin ik verdorie?

Ik was ooit een drukkbeklante mens van goede wil. Mijn portefeuille pulde uit met de beste bedoelingen. Kinderen kregen aanspraak van mij; vrouwen begrip; ouden van dagen hulp en een luisterend oor. Het geluk glimlachte me gematigd toe. De ruimte waarin ik leefde, werd groter; de tijd ouder. Mensen en voorwerpen kregen hun bestemming en plaats. De zo druk besproken en gevreesde eeuw- en millenniumwisseling had geen noemenswaardig probleem gevormd: een cirkel bleef vicieus, een kat kon niet blaffen, een man hield zich sterk, een vrouw nog sterker, roken kon je afleren. Iedereen zweeg luidruchtig als vermoord. Tabellen, competities, grafieken en statistieken brachten een en ander in kaart. Er waren prijzen te winnen, handen te schudden, glazen te heffen. Kijk: er diende zich godgenageld een filmrol aan! Heb je van je leven! Al even vlug verdween die droom in de nevelen der tijden.

Op de laatste dag van februari, een schrikkelidag, nam ik een besluit.

OUTTRO

Ik heb getwijfeld over waar ik het zou doen.

De Vurige Stede Luik.

Bruisend Brussel. Dat lag echt wel voor de hand. Die locatie!

Ik koos voor de sissende ss'en in Brussel en de ontvlambare x in Bruxelles.

Luik/Liège leek me dan toch te tam, te wafelachtig, te stroperig.

Brussel dus. En dan sterven. Vurig sterven op het trottoir, omgeven door dingen die veel ouder dan mijn eigen vege lijf zijn. Ik verdien de hoofdstad.

Mag ik me in de tegenwoordige tijd tot u richten, lezer? Dan raakt u meer betrokken bij de zaak. Nou: de Zaak.

Zelfverbranding. Ik mag er niet aan denken. Met gekruiste armen en benen ga ik demonstratief op het trottoir voor antiekzaak Milantiek neerzitten. Aan de

overkant is er een stedelijk administratief gebouw met negen vensters, verdeeld over drie verdiepingen. Reeds zijn mijn kleren doordrenkt met duurbetaalde benzine. Ik wou geen diesel gebruiken. Dat werd me afgeraden door een reiziger in behangpapier. Die verdenkt sommige pomphouders ervan hun diesel met water aan te lengen, om hun prijzen laag te houden en concurrentieel te blijven. Allemaal de schuld van Tweestromenland, Babylonië, Mesopotamië, of hoe heten die oliestaatjes ook alweer, momenteel.

O ja: Q8.

Ik hinder het voetgangersverkeer op het trottoir. Daardoor krijg ik aandacht voor mijn Zaak. Ik krijg ook met agressie te maken.

'Maar ik ben doordrenkt! Ik meen het!' roep ik dan.

'De jaren zestig zijn al lang voorbij!' zegt er een. 'Je lijkt wel op een platenhoes van John Lennon!'

'Wil je beroemd worden misschien!?'

'De kinderwagens kunnen hier niet passeren!'

Aan de vensters van het belangrijke gebouw waartegenover ik demonstratief en ostentatief neerzit, verschijnen nieuwsgierige gezichten. Ik wuif en wenk. Ze wuiven en wenken terug. Zouden ze beseffen waar ik voor opkom? Waartegen ik protesteer? Hebben ze weet van mijn Zaak? Godverdomme, er zit nog een lap van honderd euro mijn portefeuille. Kijk wat ik doe: ik sleur dat flapje eruit en probeer het de eerste de beste voorbijganger in de handen te stoppen. Dat is nu eens het omgekeerde van bedelen, zie! Bedélen vervangt bédelen.

Niemand wil het. Ik ben verdacht. Mijn geld is ook verdacht. Ze hebben te veel televisie gekeken: candid camera, weet je wel. Om de hoek zal dan breed grijnzend zo'n tv-clown opduiken, zo'n Bekende Vlaming die ergens naar wijst:

'Gefopt!'. Je zal maar in de val gelopen zijn voor heel België en omstreken. Ontgoocheld kneed ik het honderdflapje tot een prop, kauw er enkele minuten op en slik het dan door. Straks mee de fik in. Ik ben niet de eerste geldverbrander in België. Ik heb een groot voorbeeld uit de vaderlandse politieke geschiedenis.

Nou, hoe zit het? Ik krijg het koud. Maar ik ruik wel lekker. Ben net als mijn moeder: hou van wind en van benzinegeur. We gingen vroeger soms samen snuiven aan de uitlaat van startende wagens, tijdens het winkelen. Een vers opgestoken sigaret kan ook zo godgenageld lekker ruiken. Mm. Ik rook al een poos niet meer. Jammer eigenlijk dat ik ooit stopte, want vandaag stap ik er dus uit. Gezondheid hoeft niet meer. Gezondheid kan alleen nog maar mijn lichaam schaden. De Zaak gaat voor.

'Denk je dat je interessant bent?!'

'Wil je misschien op tv?'

'We hebben al genoeg charlatans en BV's!'

De verwijten vliegen me om de oren. Maar zeker van mijn Zaak kijk ik naar omhoog, naar al die passerende gezichten.

'Ge zit hier lelijk in de weg!'

'Ga ergens anders kakken!'

Ik krijg zelfs even een regelrechte schop van een hufter die ontsproten moet zijn aan een koppel post-mei-68'ers.

'Ge zijt zeker een van die Groenen? Leer ergens anders voor treurwilg!'

'Hahaha!!'

Ik hou stand. Ik zit hier voor mijn Zaak. Straks kom ik op CNN, terwijl de vlammen gretig aan mijn vege lijf likken. Die boeddhistische monniken moeten niet denken dat ze het monopolie op zelfverbranding hebben. Een Westerling als ik heeft ook zijn trots. Ik hoop dat er een BB passeert, een Bekende Brusselaar. Die kan dan mijn verhaal in de media brengen. Arno. Jan Decorte. Johan Verminnen. Geert van Istendael. Er komt misschien nog een boek van.

'Iemand moet het doen! We zijn veel te laks geworden!' roep ik om de haverklap. 'Wacht niet tot het te laat is. Denk aan uw kinderen. Bigfoot heeft zijn oerwoud verlaten om ons te waarschuwen. Hou rekening met buitenaardse intelligentie. Staar je niet blind op zonne-eclipsen. Kijk om je heen!'

'Wat raaskal je daar, man?' vraagt een agent. 'Sta op en ga weg'.

'Nee!' antwoord ik.

'Moet ik je weg laten takelen misschien? Je hindert iedereen. Het is vrijdag. Iedereen is aan het shoppen voor het weekend'.

'Onwetenden! En het staat me vrij hier te zitten'.

'Dat is verstoring van de openbare orde'.

'Nee, ik maak gebruik van het zitstakingsrecht'.

'Staken is met z'n velen. En dat moet aangevraagd worden bij de burgemeester'.

'De burgemeester kent mij. Het is voor de Zaak'.

'Welke zaak? Je zit hier verdorie voor een antiekzaak! En je besmeurt de nagedachtenis van een schepen van Openbare werken, besef je dat?'

'Ik... '.

De agent grijpt me plotseling bij de arm en probeert me op mijn benen te hijsen. Een meter verder kwak ik weer op mijn zitvlees neer.

'Verdomme, man!'

'Ik heb het recht... '.

'Je ruikt helemaal naar... naar... '.

De agent snuift diep in.

'Wat ben je van plan?'

'Ik wil aandacht voor mijn Zaak'.

'Je hindert de antiekzaak!'

De agent grijpt een uiteinde van mijn sjaal beet en brengt die tot tegen zijn neus. Ruiken eraan doet hij niet eens.

'Maar dat is naft, man! Ben je gek? Je bent een gevaar voor de omgeving! Weet jij wel... !!'

'Ik ben een waarschuwing voor de mensheid. Iemand moet... '.

'In godsnaam, zeg!'

Weer sleurt de wetsdienaar aan mijn mouw. Krak.

'Godverdomme!'

De schare omstanders groeit nu nog vlugger aan.

'Allez, vooruit!'

'Nee!'

'Oké, we zullen eens zien wie hier het laatste woord heeft'.

Purper van woede en trillend op zijn benen baant de agent zich een weg door het volk, op zoek naar versterking. Ook het verkeer op straat stremt nu. Mijn publiek breidt zich zienderogen uit. Eindelijk krijg ik aandacht voor mijn Zaak.

'Wat ben je eigenlijk van plan, man?'

'Komt er nog wat van?'

'Dat zul je wel zien!' roep ik grimmig. 'En wel nù!'

Ik tast mijn jas- en broekzakken af op zoek naar lucifers, een aansteker. Het grote ogenblik is aangebroken. Straks ben ik de Jan Palach van België geworden. Godverongelukt, niks te vinden. Verdomme. Natuurlijk niet: ik rook niet meer. Stom van me. Echt stom. Jammer dat ik stopte.

'Ewel?'

'Komt er nog wat van, Jean D'Arc?'

Ik kijk omhoog naar al die gezichten en haal beschaamd mijn schouders op. Vanuit de verte nadert het gezeur van een politiesirene.

'Mag ik een vuurtje van iemand?' vraag ik dan.

Ogenblikkelijk worden me tientallen aanstekers aangereikt. Niemand lacht. De vlammetjes dansen in de wind.

'Blaas me niet uit hé!' verzoek ik dringend.

'Maar dit is wel de Blaesstraat hé, man!' roept een ad hoc stand-upcomedian.

Ach, zelfverbranding. Ik mag er niet aan denken. Sit-downcomedian in de Blaesstraat/rue Blaes.